

enkelt Tilfælde ordner sig saaledes, som dette Tilfældes Tarv kræver, og at man ikke er bundet af almindelige Regler, der kan komme til at staa i Strid med den paagældendes virkelige Interesse i det enkelte givne Tilfælde. — Jeg anbefaler altsaa paa det varmeste Lovforslaget.

Godskesen: Ogsaa jeg kan slutte mig til Tanken i det fremsatte Lovforslag. Det forekommer mig, at den højtærede Minister fortjener Tak, fordi han har fremsat Forslaget. Jeg tror ogsaa, at Tanken er heldigt udformet, for saa vidt angaar de Tilfælde, som Forslaget særlig har for Øje, nemlig det, at Folk driver en stadig Virksomhed som Mellemmand ved Ordning af Adoption og Plejeforhold. Men jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at ved Siden af denne Kreds af Personer er der andre, der kun meget lejlighedsvis optræder i saadanne Forhold. Deres Virksomhed kan være fuldkommen legitim, men den vil fremtidig blive fuldstændig afskaaret, hvis Lovforslaget vedtages i den foreslaaede Form. Man vil jo selvfølgelig ikke paa Forhaand søge Tilladelse hos Ministeren til at optræde som Mellemmand, fordi man maaske en Gang i Fremtiden kunde komme i det Tilfælde lejlighedsvis at yde sin Bistand ved Ordningen af et saadant Forhold. Og naar Tilfældet først foreligger, vil det i Almindelighed være for sent at søge Tilladelsen, thi Sagen skal jo saa ordnes, om ikke lige straks saa dog med meget kort Frist. Det vil derfor tage for lang Tid, naar man skal vente paa den Tilladelse, som Justitsministeren meddeler efter at have søgt Oplysninger hos det lokale Politi og efter at have indhentet andre Oplysninger, hvis Tilvejebringelse naturligvis maa tage nogen Tid. Med disse Bemærkninger tænker jeg særlig paa Læger, Præster og Sagførere. Det vil sikkert være de fleste ærede Medlemmer bekendt, at Læger ikke sjældent anmodes om at yde deres Bistand til Ordning af saadanne Forhold, om at finde et Plejehjem til et Barn eller maaske endnu hyppigere om at finde et Barn, som Folk ønsker at adoptere. Det er i saadanne Tilfælde Lægen, der finder Plejehjemmet og bringer Parterne sammen til Forhandling. Saa vidt jeg ved, sker det ogsaa ofte, at Præsterne optræder og velvilligst paatager sig i deres Menighed at finde et godt Plejehjem. Jeg tror, at der baade fra Lægers og Præsters Side her udføres en velsignelsesrig Virksomhed, som man ikke skulde sætte en Stopper for. Og

endelig kommer jeg til Sagførerne. Det er en Situation, der af og til foreligger, at Forældrene til et uægte Barn baade kan og vil gøre noget for at sikre Barnets Fremtid, men de kan ikke træde personlig frem i Forhandlingerne mere end højest nødvendigt uden derved at sætte deres sociale Stilling paa Spil. Den Vej, man gaar i saadanne Tilfælde, er i Almindelighed den, at man henvender sig til sin Sagfører og beder ham om at ordne Sagen. Nu har jeg jo nok set, at i Lovforslagets Bemærkninger staaar der, at den juridiske Bistand ved Affattelse af Adoptionsansøgninger o. s. v. fremdeles skal være fri. Men paa den anden Side staaar der ogsaa i Bemærkningerne, at blandt de Ting, som skal være forbudt, skal være Modtagelse og Genudbetaling af Vederlagsbeløb. Men det er netop en meget hyppigt forekommende Situation, at navnlig Faderen til et uægte Barn, naar hans økonomiske Vilkaar er gode, deponerer den Sum, han vil ofre for Sagens Ordning, hos sin Sagfører og beder Sagføreren om at ordne Sagen og derefter udbetale Pengene igen. Det er en Virksomhed, som vil blive udelukket, hvis Loven vedtages, saaledes som den er foreslaaet. Jeg siger ikke dette for Sagførernes Skyld, thi de Forretninger, her er Tale om, forekommer saa forholdsvis sjældent, at det for den enkelte Sagfører ikke kan spille nogen Rolle. Jeg erindrer ikke, at jeg i min 26-aarige Praksis har haft et saadant Tilfælde mere end et Par Gange. Men jeg siger det for Børnenes og for Børnenes Forældres Skyld. Naar Folk er komne i den Situation at faa et uægte Barn under Omstændigheder, hvor deres sociale Stilling staaar paa Spil, hvis det bliver almindelig bekendt, kan det ligge nær for dem at henvende sig til en Sagfører, som deres Familie maaske har kendt i mange Aar. Denne Bemærkning gælder ogsaa Lægerne og Præsterne. Det kan ligge nær for de paagældende at henvende sig til Familiens Huslæge eller Sjælesørger, naar de efter det Kendskab, de har til ham, er ganske overbevist om, at Sagen bliver behandlet med al fornøden Diskretion og Takt. Hvis de derimod ikke kan gaa den Vej, men skal henvende sig til de af Justitsministeren autoriserede Mellemmænd, kunde Forholdet let stille sig anderledes. Thi den Omstændighed, at Justitsministeren har autoriseret en Mellemmand, viser jo dog kun, at denne opfylder visse rent fundamentale Betingelser. Men Folk vil dog maaske være over-